EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

Opinió | 25 | Actualitzat el 30/07/2012 a les 00:43

?Antes roja que rota?'

Qui, a hores d'ara, encara cregui que l'esport i la política no s'haurien de barrejar és que, o bé només considera política les reivindicacions dels altres, o bé és que vol manipular l'auditori, o bé és que viu en un altre planeta. Per si no n'hi havia hagut prou amb el mundial de fa dos anys, després de la celebració de la darrera Eurocopa de futbol guanyada (amb tota legitimitat i, pel que diuen, merescudament) per la selecció que representa l'entitat política anomenada Espanya; després dels petards, de les desenes de "rojigualdes" (algunes amb gallina preconstitucional) penjades als balcons catalans, i dels crits de "yo soy español, español, español..." als carrers de Barcelona, Lleida, Manresa o Sant Cugat del Vallès, queda clar que l'orgull espanyolista (l'orgull de ser un dels guanyadors, de pertànyer a la mateixa pàtria que els herois victoriosos) s'ha convertit, a casa nostra, en un sentiment cada vegada més desacomplexat.

Només havent considerat l'enorme complexitat social, lingüística i cultural que defineix Catalunya es pot entendre que molts catalans que habitualment defensen la via sobiranista, delerosos de formar part (per una vegada) d'un projecte guanyador, agafin com a excusa la catalanitat de bona part de l'equip per animar la selecció espanyola, altrament coneguda com "la Roja". Personalment, cada vegada que sento parlar de "la Roja" penso en una frase que va pronunciar José Calvo Sotelo l'any 1936, poc abans del seu assassinat: "entre una España roja y una de rota, prefiero la primera, que sería más pasajera". Per això, cada vegada que sento aquella afirmació que s'ha generalitzat tant segons la qual "vaig amb la selecció espanyola perquè està plena de catalans i juga com el Barça" hi veig les subtileses que pot adoptar una estratègia política. Mai, en els darrers trenta anys, la marca Espanya (i tota la simbologia que té associada) havia estat tan de moda entre nosaltres.

Encara que seria un cop d'efecte brutal, de conseqüències imprevisibles, no podem demanar als futbolistes o als atletes catalans que renuncïin a competir amb els colors de la "rojigualda". Perquè no poden triar i, a més, si hem d'esperar que la pàtria la salvin aquests joves anem ben arreglats. Alguns, segurament per fer-se perdonar i qui sap si per mantenir neta la consciència, passegen la senyera després d'una final. La independència (l'objectiu polític que, segons les darreres enquestes, desitgen majoritàriament els catalans) es guanya en un altre terreny, diferent del camp de gespa o d'una pista d'atletisme. Però també és veritat que les implicacions polítiques de l'esport són grans, que els esportistes són més escoltats que els polítics i que, en aquest moment, segons quins gestos potser serien importants.